

Kenoti 7: **BREZ NAČRTANI NE HIŠE NE BESEDILA**

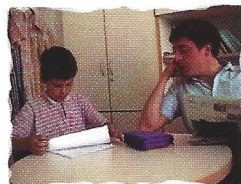
DOŽIVLJAJSKI SPIS: Izgubil sem se na smučišču

VIDEOPOSNETEK

Trajanje: 11 min. 27 sek.

Igrata: Žiga Zalokar in Igor Štamulak

Režija: Marko Cafnik

Simon: Oči, a imaš kaj časa?

Oče: Kaj pa je, Simon?

Simon: Mi lahko pomagaš napisati doživljajski spis?

Oče: O čem pa?

Simon: Ne vem.

Oče: Kaj nimaš naslova?

Simon: Ne, učiteljica je rekla, naj se sami odločimo, o čem bomo pisali.

Uf, to je pa težko!

Oče: Ja.

Simon: Mi boš pomagal?

Oče: Seveda. Pa vam je učiteljica dala kakšno navodilo?

Simon: Ja, je. Čakaj, grem po zvezek. Dala nam je navodila na listu. Čakaj, grem po list.

Oče: O, saj imaš kar veliko napisanega. S tem si bova precej pomagala.

No, tukaj piše: PRVIČ: Razmisli, o čem boš pripovedoval. Izberi si kakšen zanimiv, smešen ali pretresljiv dogodek – kaj takega, kar se ti je globoko vtisnilo v spomin. No, o čem bi pa pisal?

Simon: Mogoče o zadnjih poletnih počitnicah. ... Ali pa o pustovanju na Ptuj.

Oče: Kaj pa če bi pisal o tem, kako si se lani izgubil na smučišču? Še zdaj me je groza, če pomislim, kaj bi se ti lahko zgodilo.

Simon: Dobra ideja! Naj napišem naslov?

Oče: Katerega pa?

Simon: Nesreča na smučišču?

Oče: Ne, to ni bila nesreča.

Simon: Izgubil sem se na smučišču?

Oče: Odlično, ta je pravi!

Simon: Kaj pa naj napišem zdaj?

Oče: Napiši, kaj vse se ti je zgodilo.

Simon: Čakaj, učiteljica nam svetuje takole: DRUGIČ: Razmisli, kaj vse se ti je zgodilo. Na list papirja napiši načrt za besedilo, npr. v obliki miselnega vzorca.

Oče: Ja, najprej je treba narediti načrt – tako kot za hišo.

Simon: Kaj se je torej zgodilo?

Oče: Pa na reševalce ne pozabi.

Simon: Reševalci ... Tako, načrt je narejen.

Oče: In kaj zdaj?

Simon: TRETJIČ: Dogodke razvrsti tako, kot so si v resnici sledili. Zato oštevilči dogodke v miselnem vzorcu.

Oče: Ja, to je pomembno! Spomni se, kaj je bilo najprej, kaj je temu sledilo in tako dalje. Vse do konca, torej do bolnišnice.

Simon: Prav, bom kar številke pripisal.

Oče: No, sva že korak bliže besedilu. Kaj še pravi učiteljica?

Simon: ČETRTIČ: Razmisli, s čim boš začel svojo pripoved. Napovej, o čem boš pisal, komu se je to zgodilo, kje in kdaj. No, tole bom napisal kar na tale listek in ga prilepil.

Oče: Kaj pa zaključek?

Simon: Ja, tudi o tem nekaj piše v zvezku. PETIČ: Razmisli, s čim boš zaključil svojo pripoved. Izrazi svoje mnenje, ponovi zanimivost ipd. Mislim, da bi bil to najboljši zaključek. Recimo takole ... Zdaj pa je načrt končan, kajne?

Oče: Poglejva, kaj pravi učiteljica.

Simon: ŠESTIČ: Na list papirja napiši besedilo. Pazi na uvod, jedro in zaključek. Grem po zvezek.

Oče: O, to pa še ne! Besedilo najprej napiši na list papirja.

Simon: Zakaj pa?

Oče: Zato, ker boš zagotovo naredil kakšno napako.

Simon: Pa saj jo bom popravil v zvezku.

Oče: In bo besedilo počekano, prečrtano, pokracano. Tako pa res ne gre! Kaj ni učiteljica nič napisala o tem?

Simon: Ja, je – poslušaj: Besedilo napiši na list papirja. Nato ga popravi.

Oče: No, vidiš. Le vzemi list papirja.

Simon: Oči, sem že!

Oče: Lepo. Si ga tudi že prebral?

Simon: A ga ne boš ti?

Oče: Ne, najprej ga preberi ti in popravi napake.

Simon: Kako naj pa vem, kaj je narobe?

Oče: Poglej, če si uporabil veliko začetnico, piko, vejice. Kaj po navadi popravlja učiteljica?

Simon: Čakaj, nekaj piše tudi o tem. SEDMIČ: Besedilo večkrat preberi in ga popravi. Kako pa naj to naredim?

Oče: Razmisli npr. o tem,

- ali ima besedilo uvod,
- ali ima jedro,
- ali ima zaključek,
- ali ima vsaj tri odstavke,
- ali se vsebina navezuje na naslov,
- ali so dogodki pravilno razvrščeni,
- ali besedilo "lepo teče",
- ali si pazil, da se besede ne ponavljajo,
- ali je na začetku povedi velika začetnica,
- ali je na koncu povedi pravo ločilo,
- ali so vejice na pravem mestu.

Veliko dela te čaka! Zato kar veselo na delo!

Simon: Sem že. Oči, ga boš prebral še ti?

Oče: Pa se to sme?

Simon: Ja, tukaj piše: Nato ga lahko daš prebrati tudi komu drugemu, da ti pomaga odkriti napake, ki jih sam nisi opazil.

Oče: No, zdaj pa tole prepisi.

Simon: Oh, oči, res moram? Zakaj ne bi oddal kar tega lista?

Oče: Ni govora! Le kdo bo uspel to prebrati! Učiteljica bi bila užaljena, če bi ji oddal tole čečkarijo. Le potrudi se!

Simon: Ampak saj o tem v zvezku nič ne piše.

Oče: Le dobro poglej!

Simon: Ja, piše. OSMIČ: Popravljen besedilo prepisi na čist list papirja ali v zvezek. Pazi, da boš pisal lepo in čitljivo, tako da bo tvoje besedilo lahko prebral še kdo drug.

Oče: No, vidiš, besedilo boš moral prepisati.

Simon: Prav, oči. Se bom potrudil ... Oči, sem že.

Oče: O, lepo si napisal! No, zdaj pa še na glas preberi, kar si napisal.

IZGUBIL SEM SE NA SMUČIŠČU

Med lanskimi zimskimi počitnicami sva s prijateljem Matjažem na mariborskem Pohorju doživela nekaj groznega. Pa ne le midva, temveč tudi najini starši in prijatelji!

V torek, 21. 2. 2002, zjutraj naju je Matjažev oče pripeljal do spodnje postaje pohorske vzpenjače. Z njo sva se odpe-
ljala na vrh, od tam pa z vlečnico na 7 kilometrov oddaljeno
smučišče na Arehu. Tam sva se brezskrbno smučala do 16.
ure, zato sva zamudila zadnji vzpon vlečnice Cojzerica. Iz
spodnjega dela Cojzerice sva se potem peš napotila na
Videc. Tam naju je zajela že trda tema in tudi vlečnica ni
več obratovala, saj na mariborskem Pohorju ob štirih
popoldan prenehajo voziti vse žičnice.

Z Matjažem sva jo nato mahnila peš proti dolini, vendar sva
po treh kilometrih gaženja skozi meter visoko snežno odejo
omagala. Vseeno pa sva bila toliko iznajdljiva in pri močeh,
da sva si pod košato smreko naredila zasilno ležišče: na
sneg sva položila smuči, nanje pa suhe smrekove veje in
tako brez hujših posledic prebila noč, ki na srečo ni bila zelo
mrzla.

Ko se je zdanilo, sva se precej izmučena odpravila peš proti
vasi. Malo po deveti uri nama je prišlo naproti nekaj
gorskih reševalcev in policistov. Povedali so nama, da so
naju iskali vso noč. Ker sva bila podhlajena, so naju odpe-
ljali v mariborsko bolnišnico. Tam sva ostala tri dni, nato
sva se lahko vrnila domov.

Ta ponesrečeni smučarski dan bo Matjažu in meni ter naji-
nim staršem in vsem tistim, ki so naju iskali, zagotovo ostal
v spominu kot nevarna izkušnja, ki pa se je srečno končala.
Vsem malim pogumnežem, ki so prepričani, da se jim nič ne
more zgoditi, pa naj bo najina dogodivščina v opozorilo.